

Crítica teatre

Jordi Bordes

Privilegi per a pares, fills i joves

UbuntuCia. Oliveira/Salcedo
Dissabte 2 de juliol, a la Sala Fènix**Vuelos**Cia. Aracaladanza
Dimarts 5 de juliol, al SAT!**Ningú et va dir que fos fàcil**Cia. Jove Teatre Regina
Dijous 7 de juliol, al Regina**Dins la panxa del llop**Cia. De Paper
10 de juliol, a la Fundació Miró**Amour**Cia. Marie de Jongh
17 de juliol, al Mercat de les Flors

A vui es fa la darrera funció del MiniGrec, *Maravilla en el país de las miserias*, d'Aikuis Teatre. Amb tota probabilitat, deu ser la programació de teatre familiar del Grec amb més encerts. Certament, era tota una garantia *Amour* (Premi Fetén 2015) i el *Loo* de Ponten Pie, estrenat fa uns mesos en el Festival Més Petit de Tots, així com el darrer treball de dansa Aracaladanza. També venia recomanada *Dins la panxa del llop*, una peça que amaga molt més enginy que la fusió de personatges dels contes i les cançons clàssiques. Per acabar, cal celebrar l'aventura del Jove Teatre Regina (fora del MiniGrec), adreçat a un públic preadolescent, amb un *Ningú et va dir que seria fàcil*, perquè atrapa i s'aparta del plantejament obvi.

'Ubuntu'

Amb una construcció de teatre d'ombres interessant, la proposta desaprofita l'aparador del Grec per no haver cuidat gens ni la trama ni la coherència dels personatges. No n'hi ha prou construïnt un set d'espais i personatges que viuen una aventura màgica en colors i moviment. No és suficient. El recurs del viatge iniciàtic clàssic dels contes infantils pot ser molt suggeridor si hi ha aprenentatge, conflicte, error i finalment encert. No és el cas.

'Vuelos'

Aracaladanza té l'estranys privilegi de ser la companyia històrica més ambiciosa de dansa familiar. Perquè sempre pensa en gran. I, ara per ara, sempre se n'ha sortit bé. Companyia habitual del

Un detall de la coreografia 'Vuelos', d'Aracaladanza, que farà temporada al Mercat de les Flors ■ GREC

Mercat de les Flors, també es prodiga en espais en què defensen la creació de camins per fer més atractiva la dansa al públic familiar. És una proposta que també atrapa els espectadors adults.

Els espectacles d'Aracaladanza juguen sempre amb continus canvis de quadres, personatges que retornen rítmicament, vestuari gasós i de gran volada i imatges impossibles. En efecte, en aquesta peça han respost bé al seu receptor i han insistit més en les il·lusions òptiques (amb contínues referències als jocs de miralls de Phillip Declouffé amb peces com *Sombreros*, 2007). Potser els ha faltat un punt de màgia, perquè Leonardo és un personatge calidoscòpic i és la cireta després de la trilogia d'art plàstica amb El Bosco (*Pequeños paraísos*, 2006), Magritte (*Nubes*, 2009) i Miró (*Constelaciones*, 2013).

'Ningú et va dir que fos fàcil'

L'operació respon molt bé a les demandes de l'encàrrec: sap extreure temes dels adolescents i plasmar-los en escena. És intel·ligent en la seva mane-

ra de plantejar-la (prou senzilla), però, sobretot, en no voler tancar les històries. De fet, podria ser molt bé un capítol d'una sèrie que tingués continuïtat. Hi ha un cert aire de *Merlí* (TV3), en un to molt més blanc. La peça sap moure's bé entre els tics còmics ("quan em fitxi el Barça") amb els més dramàtics (insinuant-se temes com la sexualitat, la maternitat, l'assetjament escolar, la identitat, la immigració, la relació amb els pares...). Són línies que una sèrie de televisió transformaria en capítols monogràfics i que, en clau teatral, queden obertes a noves produccions amb els mateixos personatges.

'Dins la panxa del llop'

La Cia. De Paper ha fet un treball preciós, que parteix dels titelles de paper dels anys cinquanta, amb què jugaven els besavis de la canalla d'avui i que juga a ensenyar-ho amb una música encomanadissa, de rima intel·ligent i desimbolta, que també es crea en directe a partir de les gravacions de pistes que es van sumant a l'escena. Petit, senzill, però enginyós.

També la dramaturgia

té una bona costura perquè imagina què passa dins la panxa del llop, la guineu, la gallina i l'aranya. Com si fossis nines russes, l'una ha anat a parar a dins l'altra. La imaginació permet que tots els estómacs siguin uns hàbitats prou acollidors per als que han anat a parar-hi a dins. La crueltat dels contes clàssics se supera amb un món preciós d'ombres, decorats als castellets que es transformen i que és un cant a la vida, sense cap altra pretensió que divertir i gaudir de la música i la festa que propicia aquest treball que mereix llarga vida a la cartellera de teatre familiar. Un gaudi per compartir.

'Amour'

La màscara neutra expressa quan el cos es vincula. Quan les gesticulacions són mesurades. Quan hi ha darrere una intenció més enllà de voler fer veure que és possible comunicar sense dir ni un mot ni poder utilitzar l'expressió del rostre propi. La companyia Marie de Jongh suggereix un preciós viatge de sentiments amb una divertida arrencada i un tendre final (que no es pot revelar). En el fons, parla, efectivament, dels diferents amors que hi pot haver en tota una vida. De les amistats infantils, de les del primer petó, de les d'escalf en la vellesa. De les incompreses, de les callades. De les assumides.

El treball dels cinc actors (per construir quatre personatges) disposa d'un espai molt obert, que es transforma i amaga prou sorpreses com estímuls necessita la canalla per atendre la trama. Hi ha el joc, i hi ha les enfadades de nen. I, també, els odis incomprensibles per a qui no ha vist el motiu que enemista les dues nenes, al parc, mentre juguen a fer de papa i de mama i juguen amb la seva criatura.

Aquest *Amour* té molt de l'aire d'*André i Dorine*. Potser es fa un pèl excessiva la música i la gesticulació s'excedeix per moments. És molt recomanable també per a tothom, fins i tot sense que l'acompanyi la família...

Críticacinema

Imma Merino

Un món que s'acaba

Sunset song Director: Terence Davies. Int.: Agyness Deyn, Peter Mullan
Gran Bretanya, 2015

Sempre immergint-se en el passat, però fent-lo viu en el present des del qual s'evoca, Terence Davies ha creat una filmografia personalíssima tant si ha puat de les seves experiències a la infantesa i l'adolescència (*Veus distants* i *El llarg dia s'acaba*) com si ha remès a la literatura, com ara la d'Edith Wharton, a *La casa d'alegria*, o el dramaturg Terence Rattigan a la comovedora *The deep blue sea*. Amb *Sunset song*, adapta una novel·la de Lewis Grassic Gibbon sobre el món rural escocès de principis del segle XX. Abandona el món urbà, el seu escenari preferent, per reconstruir un món rural quan és abandonat i es dissol, de manera que perdura el to elegíac, el sentiment de pèrdua, l'atmosfera malenconiosa de l'obra de Davies.

Amb el protagonisme d'una dona (interpretada per la model Agyness

Deyn) que es manté sola a la propietat familiar després de morts, abandona-ments i, en el cas del marit, mobilitzat per la I Guerra Mundial, Terence Davies recrea amb la seva elegància visual un món en declivi i, en el relat, hi retroba altres constants seves, com ara les figures paternes autoritàries i violentes, la protecció de les figures maternes, el poder transformador de l'amor i les cançons lligades a una ex-

Perdura el to elegíac, el sentiment de pèrdua de l'obra de Davies

periència col·lectiva. Potser sorprèn l'excés dramàtic d'alguna situació, però s'hi conserva aquella poètica que exemplifica de manera enlluernadora una escena en què, durant un casament, un grup canta mentre els seus membres van desapareixent com si es convertissin en fantasmes. Un món que s'acaba.

Nova veu a la ràdio de tarda

Roger de Gràcia farà un espai d'humor i ganes de saber a Catalunya Ràdio

Redacció
BARCELONA

El periodista i comunicador Roger de Gràcia estrenarà el 29 d'agost el nou programa de les tardes de Catalunya Ràdio, *Estat de Gràcia* (de les 16 a les 19 h). Roger de Gràcia dirigirà una aposta per "l'entreteniment, la cultura i l'humor amb un segell personal que ha caracteritzat De Gràcia en la seva trajectòria televisiva a TV3 i que ara aportarà a la renovada

graella de Catalunya Ràdio", segons destaca en una nota l'emissora pública. Roger de Gràcia va avançar a *El matí de Catalunya Ràdio* que, entre molts altres col·laboradors, tindrà les escriptores Lolita Bosch i Sílvia Soler i el teclista dels Pets, Joan-Pau Chaves. De Gràcia assegura que serà un programa amb humor i que el que el mourà és la passió i les ganes de saber. "No partirem de l'humor, partirem de l'ànsia de saber, de la passió per conèixer històries de gent i històries del país. I, a partir d'aquí, l'humor surt sempre", va explicar. ■